

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

— Bu gece Beyoğluna sinemaya gidiyorum...
Hakkını helâl et anneciğim !...

ARKA ARKAYA
2 BÜYÜK ÇEKİLİŞTE

35019

TALİHLİYE

7 MİLYON LİRALIK İKRAMIYE

yalnız
İŞ BANKASINDA

TÜRKİYE BANKASI

en fazla ikramiye veren Bankadır

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral, Rauf Ulukut.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınk, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dincçağ.

✽

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

✽

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 69

22 Kasım 1962

YIL : 40

✽

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

AKBABA

ATATÜRK SAĞ OLSAYDI!

TATÜRK'ün ölüm yıldönümünde, sayın İnönü'nün yetkili sesini bir daha radyolarımızdan duyduk. Büyük devlet adamımız, demokratik hayata girişimizin savunmasını yaparken, yine ölümsüz şefin imdadına çağırıyor ve «Sağ olsaydı, o da benim yaptığımı yapardı» diyor.

İnönü, kelimelerini özel bir zevk ile seçen, cümlelerini yeni bir üslup içinde kuran usta bir yazı ve söz mimarıdır. Önemle hazırladığı bu son konuşması da, kendi hüner rekorunu kıran bir üstünlükte...

Sayın Başbakanımız, mantığının bütün gücünü, bu konuşmasında yalnız bir noktaya yüklemiştir: Atatürk sağ olsaydı, İkinci Dünya Savaşı sonunda, tek dereceli seçim ve çok partili rejimle demokratik hayata girerdi!

Peki... sonra?.. Sonra ne olurdu Paşam?

Sayın İnönü, kendi girdiği yola Atatürk'ü soktukten sonra, on yedi yılın acıklı sonuçlarını da âdeta onunla paylaşmanın ferahlığı içinde susuyor!

Bahtlıyar bir rüyaya dalarak diyelim ki, Atatürk ölmemiştir... Muhalefet partisini kim kuracaktı acaba?..

Atatürk'ün son başbakanı Celâl Bayar, yeni partinin bayrak adamı olarak elbet hatıra gelemesin... Şükri Kaya'lar, Tevfik Rüştü'ler, Saraçoğlu'lar, ondan, ancak ölünün koparabileceği adamlardı... Adnan Menderes, Serbest fırka denemesinde, yine o büyük insan arayıcısının bulduğu, kendi safına aldığı, mebus yaptığı bir gençti... Başka?.. Ne Rauf Orbay'lar, ne Ali Fuat Cebesoy'lar, ne Kâzım Karabekir'ler böyle bir serüven'e girmezlerdi artık...

Kala kala, Çankaya'daki köşkün de, Atatürk'ün gözden düşme Başbakanı İnönü kalıyor!

Sayın İnönü, böyle çetin bir ödevi üstüne alır ve C.H.P. ye karşı çıkar mıydı sanırsınız?

PORTRE

Bir it var,

Ama ne it:

Zengin apışında kene,

Paşa kızında bit!

Diyelim ki aldı, diyelim ki çıktı... Sonra?..

Seçim sandıklarının başına büyük çoğunlukları çeken mıknaatıların neler olduğunu hep biliyoruz... Atatürk'ün sağlığında o oyunlardan faydalanmak, ölümünden sonra «devrimlerde retuş yapılabilir» demek kadar kolay değildir!

O, bir inanmış adamdı. İnanmış adamın karşısında durulamaz. Eğer, şu on yılın partiler savaşında, yıkılan hep C.H.P. cephesi olduysa, bunun nedenini, yılanın iç çürüklüğünde aramalı...

Bu memleketin düşünen kafaları, duyan gönülleri, İnönü'nün açtığı çok partili hayata girdiğimiz için değil, Atatürk'ün açtığı çağdaş hayattan çıktığımız için yanyor...

Atatürk için demokrasi de, çok partili rejim de bir vasıtaydı: Milletimizi aydınlığa, üstünlüğe, uygarlığa kavuşturacak bir vasıta... Gaye karanlıkları ısıtan, gerilikleri aşar, aydın, ıleri, dünya düzeyinde eşit bir millet olmaktır.

Sayın İnönü, hepimizi büyüleyen güzel konuşmasında, ne yazık ki, vasıtaı övmekten gayeyi unuttuverdi!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Koçero'yu yakalayana 30.000 lira verilecek. (Gazeteler)

Koçero — Ule bu memlekette benim kadar kıymetli adam vuar mı?..

Eskiya Siparişi

ADNAN VELİ

DERİK'li Çolak Hazo, Vilâyetin merdivenlerini ağır ağır çıktı. İkinci kata gelince etrafına bakındı. Sofa oldukça loştu. Dipte-ki kapının önünde, iskemlesinin üstüne büzülmüş bir odacı, ceket düğmesinin dibine iplik sarıyordu. Hazo ona doğru sokuldu:

— Vali beg odasında mı?.. dedi.
Adam başını kaldırdı. Ziyaretçiyi tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra:

— Neden soruldu?.. dedi.
— Vall begi görmeğe gelmişem..
— Her adam Vall begi göremez..
— Bene lâzım görmek Vall begi..
Diyecek sözüm vardır..
— Konuş bene... Ne sözün vardır beğe?..

— Çok eyi bir sözüm vardır. Sene diyenem bunu... Begin gendisine derim.. Sen haber et ki, melmeketin eyilği için gelmişem...

Odacı karşısındaki bir daha süzdü:
— Melmeketin eyilği için mı?..
Söyle bene... Melmeketin eyilğini sen mi eyi billirsin, Valinin odacısı mı eyi billir?..

— Sene heç bir sözüm yoktur. Vall beğe kızıl konuşmeye gelmişem.

O sırada zil çaldı, odacı yerinden fırlayıp içeri daldı.

Hazo, kapının önünde biraz bekledi. Bir şeye karar verememiş bir halli vardı. Oda kapısını açıp birdenbire içeriye girivermiye pek cesaret edemiyordu. Bir kaç dakika daha bekledi. Sonunda, Valinin odacısı dışarı çıkarken, Hazo'ya aralık kapıyı gösterdi:

— Gir içeri, dedi.

Hazo, bir toplandı, sıkıla büzüle kapıdan girdi. Valinin masasına doğru sokulup, ellerini göbeğinin üstünde kavuşturarak divan durdu:

— Begim, elinden ayağından öpmiye gelmişem...

Vall, önündeki defterin sahilfelerini bir bir çevirerek evrak imzalıyordu. Masanın köşesinde de demet halinde İstanbul gazeteleri duruyordu. Başını kaldırmadan:

— Hoş gelmişsin, dedi... Nedir derdin, anlat bakalım...

— Begim, bana Derik'li Çolak Hazo derler.

Vall birdenbire başını kaldırdı, muhabatını dikkatle inceledi:

— Haaaaa, Çolak Hazo sen misin?..

— Benim begim..

— Söyle bakalım, ne istiyorsun?..

— Ben zabahtan, İlyas'ın kahvasında oturdum, orda duymışem, zatınız Goçero'yu çok aramışeniz..

— Haaa, arıyoruz ya..

— Hah, işte ben Goçerli için gelmişem zatınıza...

— Biliyor musun sen onun saklandığı yeri?..

— Bilmesem de örgenirem..

Vall, elindeki dolma kalemi bıraktı. Hazo'yu daha dikkatlice süzdü:

— Otur bakayım şöyle, dedi. Al şu iskemleyi, bana doğru sokul biraz..

— Ayakta durirem begim..

— Olmaz olmaz.. Otur şuraya bakayım.. Mühim bir mevzu konuşuyoruz şimdi.. Sen, Koçero'nun saklandığı yeri bulabilecek misin?..

— Zatınız madem Goçero'yu ararsınız, neden Hazo'ya habar virmezsiniz?..

— Canım, sana ne diye haber verelim yani?.. Hükümet otoritesi her şeyi bulmaya muktedirdir..

— He, eyledir de, gene de bulamaz.. Eme Hazo bulur..

— Nasıl bulur?..

— Nasıl bulursa bulur..

Vall, içinde beliren sevinci belli etmemiye çalışıyordu. Eğer Hazo'nun dediği doğru çıkacak olursa, her şey yoluna girecek, hayatın akışı değişecek, Ankara rahat bir nefes alacak, Hükümetin prestijli kurulacaktı. Valli:

— Peki, söyle bakalım Koçero nerede?.. dedi.

— Goçero nerde, bilmem.. Eme bullrem..

— Peki bul.. Sana, eğer istersen jandarma kuvveti de vereyim, çıp vereyim, silâh vereyim..

— Candırmaya, cipe boşver begim.. Sen benden Goçero'yu çaça alırsen?..

— Ha, yanı Koçero'yu satıyorsun demek ki..

— Satirem begim..

— Peki, kaç satıyorsun?..

— Sen çaça alırsen Vall beğ?..

— Sen bir fiyat söyle bakalım, ne istiyorsun?..

— Vallaha benim fiyatım, yışkek fiyattır..

— Kaş lira yanı?..

— Otuz bin isterim Vall beg..

— Amma da yaptın haaaa. Kim öğretti sana bu otuz bini?.. Hani, üç bin, beş bin desen, biraz düşünürüz.. Ama otuz bin lira ne demek?..

Yok begim.. Üç bine eskiya verilir mi?.. Buranın eskiya piyasası onbinden sonra başlar.. Tilki Selline

— Biz mi?.. Nuhun gemisini arıyoruz.. Ya siz?

— Biz de Koçero'yu!..

nasıl razı geldin onbeş bin lira vermek?..

— Tilki Selime ben onbeş bin lira vermedim ki.. Silrt Vallis vermiş.

— Eh, Silrt miirt.. Bu paranın hepsi Angara'nın çekmecesinden çıkıyor mı?..

— Canım sen de otuz bin deme de, on bin diyiver..

Hazo güldü:

— Yoh begim.. On bine eskiya sattığım duyulsa, vallaha beni köyden içeri almazlar..

— Peki, son kaç olur?..

— Otuzdan yırmlısekiye düşerim.. Eme aşağı inmem..

— Onbeş binle olmaz mı bu iş?..

— İdare etmez begim.. İdare etse Vallaha seni gırmam.. Onbeş bine eskiya satılmaz.. Geçen birini sat

Suriyeden kaçtı geldi, bu kez Barzanlı'ya sattım on bine.. Oradan da kaçtı geldi, bu kez Eyran'da Şih Yusuf'a sattım on bine.. Yırmlıyedi bin almışem eskiyanın sümüksünden...

— Gel şu işi onaltı binle bitiriverelim..

— Vallaha idare itmez begim..

— Nasıl idare etmez yahu?.. Sermayesi ne ki bunun?..

— Sermayesi mı?.. He ye, sermayesi vardır.. Hudutta Suriyenin candırması yok mıdır?.. Muhtarı yok mıdır?.. Nahiye müdürü, Gaymakamı yok mıdır?.. Bunlar ekmek yemezler mi begim?.. Bunların çocukları ekmek yemezler mi begim?.. Tilki Selime onbeş bin veren bir hükümet, Çolak Hazo'ya niçin otuz bin virmesin?..

— Peki, son kaç olur bu?..

— Son son yırmlı beşliden Goçero'yu satirem..

— Peki, şimdi yırmlıbeşli saysam sana, nasıl getireceksin onu?..

— Elinden tutup bu odaya getirirem..

— Ne zaman getireceksin?..

— Üç gün içinde getirirem..

— Yahu Tilki Selim bir hafta için söz vermişti, onbeş gün olduğu halde getirmedi.. Sen üç günde nasıl getirirsin?..

— Tilki Selim de ne ki Valli beg?.. Tilki Selim huduttan otuz davar geçiremez.. Ben geçirmişem haftada iki kez altıyüz davar.. Angara'da Emniyet umumiye müdürlüğünün pasaport vermediği adamları hep ben geçirmişem.. Bu huduttan girip çıkan benden sorulur.

— Peki, Koçero'yu pazartesiyeye kadar bana getirecek mısın?..

— Salı öğlen vakti getirirem...
— Pekâlâ.. Ben de sana aynı gün yirmibeşbin lırayı tukur tukur saya-
cağım...

— Eme beri bak Vali beg.. Bu işin yarısını peşin alırem... Sen bir terziye varanda, esvap diktirmege peşinat vırmez misen?.. Şimdi bana eşkiya siparişi virende, kaparosunu da vlr.

— Ne istiyorsun kaparo?..
— Onbin vlr..

Valinin kaşları çatıldı:

— Ne onbini yahu?.. Sana masarifine karşılık bin lira ancak verebilirim. Onu da sağlam senede bağliyerek..

— Begim beşbin vlr heç olmamış..

— İki bin, iki bin.. Kırk para fazla veremem..

Vali telefonu eline aldı:

— Santral... Hususi muhasebeyi bağla bana.. Alo.. Remzi bey.. Remzi bey sen misin?.. Kavaklı jandarması mı?.. Jandarma sen kapat.. Alo.. Neresi orası?.. Jandarma çık aradan diyorum sana.. Ben Vali.. Alo.. Teknecl İstasyonu mu?.. Hususi muhasebeyi istiyorum... Alo... Remzi bey, sen misin kardeşim?.. Ben Vali.. Evet.. Remzi bey, hani Ankara'dan bize bir tahsisat gelmişti.. Evet evet.. Hükümet otoritesini tesis tahsisatı.. Evet o..

— Beyefendi, o tahsisat hemen hemen tükendi..

— Ne kadar var elinizde?..

— Hemen hemen dört bin lira kadar kaldı..

— Pekî, şimdi sana Çolak Hazo adında birini yolluyorum.. Sağlam senede bağlamak şartıyla, kendisine o tahsisattan iki bin lira verirsin.. Sonra da masraflı Koçero Avansı hesabına geçersin..

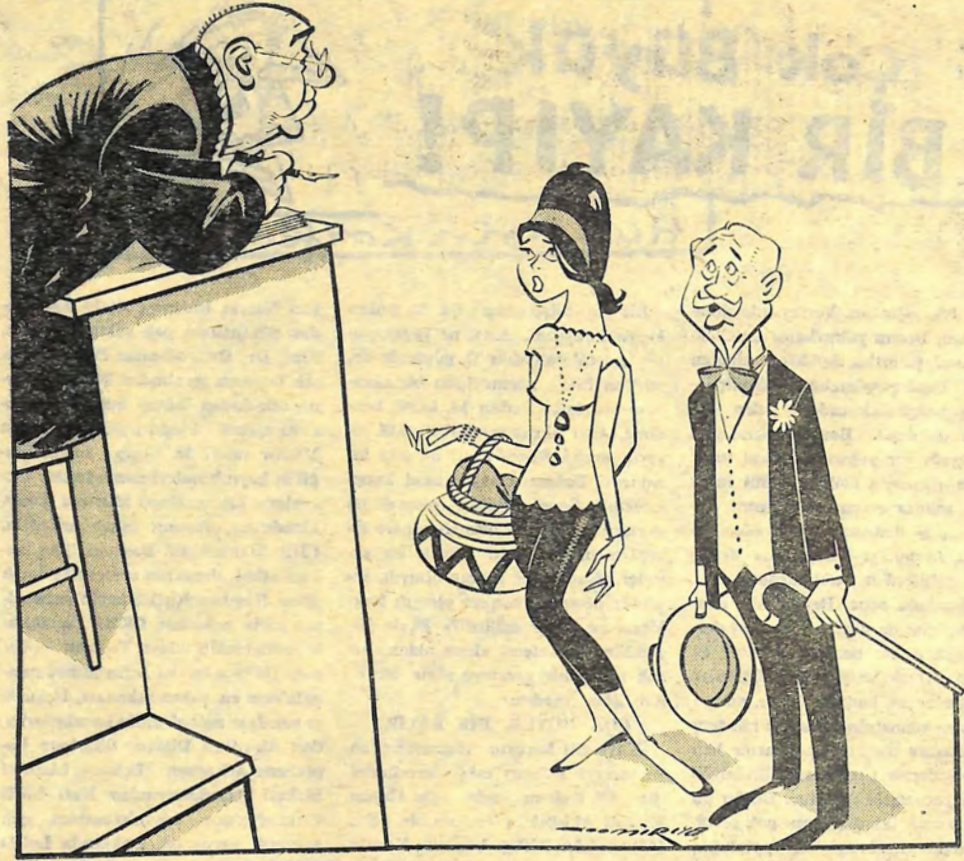
— Başüstüne beyefendi..

Çolak Hazo, masanın yanına sokuldu:

— Vali beg, vir elini, öpirem, dedi..

— Haydi sağ ol, en geç salı günü Koçero'yu bekliyorum...

— Allahın adına, getirirem..

— Önce kalbimi çaldı, sonra yirmi bin liramı..
— Vallahi yalan reis bey, ben onun kalbini ne yapayım!

Hazo iki büklüm, Valinin odasından çıktı. Hususi Muhasebenin yolunu tuttu.

Vali de hemen Ankara'ya durumu bildiren bir telgraf çekti:

«Koçero'nun yakalanması saat meselesi haline gelmiştir. Ancak muhalleyhin avans hesabındaki tahsisat tükenmiş olduğundan mühlhak bütçelere alt K/11112 sayılı cetvelin E/27 sayılı faslından elli bin liranın ek tahsisat olarak gönderilmesini derin saygılarımla arz ederim.

Vali Teoman Bilgiç»

Aradan günler geçti, salı geçti, cuma geçti, bir salı daha geçti. Çolak Hazo gelmedi. Ama Vilâyet makamının kapısında, şimdi her gün on, onbeş kişi, Koçero avansından faydalanmak için kuyruğa giriyor...

Anđan VELİ

Çok şükür!

İki Toto'cu konuşuyor:

— Evvelki hafta onüç tutturana olmamış...

— On iki tutturana da olmamış...

— Ooh çok şükür, sevindim valahi..

— Bunda ne var sevinecek be?..

— Elbet sevinirim kardeşim: «Memlekette deliler çoğalıyor» diyorlardı. Demek onüç tutturacak kadar çoğalmamış!

YAZISIZ

Damat beyden özel sektöre:

İMDAAAAT!

Can kurtaran yok muuuu?.. İmdaaaat!... İmdaaaat!... İmdaaaat!.. Yusuf Ziya Ortaç solcu oldu! Yusuf Ziya Ortaç komünist oldu! Yusuf Ziya Ortaç bolşevik oldu!

Ziraatçılar, sanayiciler, dokumacılar, dökmeciler, hancılar, namamcılar, genel evciler, İmdaaaat!..

Ailemizin kasalar dolusu mücevheratı, çekmeceler dolusu senedatı, yeni satın aldığım ev, yeni yaptırdığım Uçkurpalas, vükela ve süfera tarafından kayın valdeme ve paşa babama gönül rızasıyla hediye edilmiş nadide gümüş takımları, paha biçilmez kürkler, antika hahlar, Ankara'da, İzmir'de, İstanbul'da dayalı döşeli köşkler, milyonluk arsalar, bütün varımız, bütün varlığımız tehlikede: Yusuf Ziya Ortaç solcu oldu!

İmdaaaat, imdaat, imdaaat!..

Vehbi Koç'lar, Eczacıbaşı'lar, Bursa Biraderler, büyük bankalar, orta bankalar, küçük bankalar imdaaat!..

Bacalarınız tütsün, çarklarınız dönsün, yüzleriniz gülsün isterseniz, keselerinizi açın, kasalarınızı açın ve dergimize sayfalar dolu ilânlarınızı saçın!..

D.P. sözcüsü Zafer'in eski Meclis muharriri ben, Celâl Bayar'ın eski seyahat muhabiri ben, Menderes'i «Cumhuriyetimizin en müktedir Başvekil» ilân eden ben ve nihayet mâhut dedikodu yazarı ve meşhur damat ben, dergimin sayfalarını varlıklarınızın önüne utanc duvarı gibi çekiyorum!

Son pişmanlık para etmez baylar!.. Tez elden ilânlarınızı gönderiniz!

Dinim para, imanım para, vicdanım para, sağım para, solum para, güneyim para, kuzeyim para, bütün varlığım parrrrrradır, parrrrrra!..

Sizin uğrunuza, kullanıyacağım silâh, işlemeceğim günahtır, giydirmeyeceğim kütâh yoktur!

Mâhut dedikodu başyazarı ve Meşhur Uçkurpalas sahibi:

Damat BEY

Çok Büyük BİR KAYIP!

Hüseyin Korkmazgil

BEN yalnızım. Yanlış anlaşılmasın, benim yalnızlığım entelektüel yalnızlık dedikleri cinsten değil. Benim yalnızlığım, sanatçıların iç zenginliklerinden gelen yalnızlık da değil. Benim yalnızlığım basbayağı bir yalnızlık. Kimi tutar bakan dayısıyla övünür, kimi tutar genel müdür amcasıyla yırtınır, kimi general dedesinden söz eder, kimi de Avrupa'yı karış karış dolaşmış ağabilerden, ablalardan, teyzelerden söz açar. Benim hiç kimsem yoktur bu cinsten. Babam ders, işçi. Anam ders, işçi bir ev kadını. Kardeşlerim öyle: Oğlanlar işçi, kızlar ev kadını. Şöyle, adının arkasına sığınabileceğim hiç kimsem yok. Benim mektup zarflarım hep sabit kalemle yazılmış, iğri-büğü köylü yazılarıyla doludur. Bütün bu yakınlarımı, tanıdıklarımı çok sevdiğim halde, herhangi bir toplulukta adlarımı ortaya koymamak beni bitirir. Onun için, ister istemez kendimden söz etmek zorundayım. Bunu çokları anlamaz. Bunu bir övünçlilik sanırlar. Oysa, bilmezler ki, benim elimde hiç koz yoktur.

Biliyorsunuz, hemen her gün gazetelerde «Büyük Acımız», «Çok Büyük Bir Kayıp», «Vefat», «Ölüm» gibi haberler, ilânlar çıkar. Bunu bile kıskandığım olur. Niye benim de böyle bir kimsem yok, diye içlenirim.

Bir gün düşündüm: Bu duygudan kurtulmalıydım. Ama, ne yapıp yapıp kurtulmalıydım. O günlerde de, yüzünü bile görmediğim bir akrabam ölmüştü. Dedim ki, kendi kendime, «Bu akrabam milletvekilli olsaydı acaba ölümü nasıl bir etki bırakırdı? Bakan olsaydı nasıl karşılanırdı? Genel müdür olsaydı ne derlerdi? General olsaydı cenaze töreni nasıl yapılırdı? Büyük bir sanatçı olsaydı, bir tüccar olsaydı, armatör olsaydı, banker olsaydı hakkında ne lâflar ediliirdi?» Böyle düşündüm ve kalemi elime aldım, en çok satan bir gazeteye şöyle bir ölüm ilânı yazdım:

ÇOK BÜYÜK BİR KAYIP

«Keyserili kareste tüccarlarından ve sanayi odaları eski idarecilerinden Ali Rıdvan beyin oğlu Haşım Mukbil Akbilek'in teyzesinin oğlu, Mühendisler Birliği Yönetim Kurulu Başkan vekili muhterem Niyazi Hop-hop'un üçüncü karısının halazadesi, eski Dahiliye Nazırı Cevdet Rahmi beyefendinin evlâtlığı Nazmiye Cevri'nin yeğeninin sütkardeşi, 1950-54 dönemi DP. İstanbul milletvekili Tüm Gnl. Vehbi Rıza Uçankanat'ın oğlu Yüksek Mühendis Birtan Birtane'nin sınıf arkadaşı, Afganistan Basın Ataşesi Naili Kadim Sürsürenzade'nin yeğeninin amcazadesinin torunu, Sümerbank Genel Müdürü Hikmet Nuri Alıcengizoglu'nun

kızı Nesrin hanımın öteki kocasından dönürünün pek yakın akrabası, Prof. Dr. Ord. Mümtaz Fıstıkçızade'nin Trabzon eşrafından Bayrı Hepçene ailesinden almış bulunduğu gerizim Genel Müdürlüğü İç Turizm Müdür vekili D. Necip Bilgetçkin-gil'in kayınlıradere namı fındık tüccarlarından merhum Mustafa Fındıkızade'nin oğlunun asker arkadaşı, CHP. Samsun İl Başkanı iken fazlaca alkol almaktan müteveffa tarih âlimi Haydari Nutku beyin eniştesinin tavlâ arkadaşı, CKMP Çanakakale milletvekili aday Teoman Üçbucukoğlu'nun terzisi Artin Müslüman-oğlu'nun en yakın arkadaşı, Üçkâatçı namıyla mâruf erol kaçakçılarından Mardinli Dilâver Dille'nun hapishane arkadaşı, Uçkur Limited Sirketi hissedarlarından Nafi Lütflî Çirozoğlu'nun kayınbabasının pek samimi öğrencisi, Ankara Lolita Kadın Berberi Cımdalı Nunnî'nin sürekli müşterisi Konsüm Leylâ'nın kırığı ve Tayfur Hinoğlu'nun kadeh arkadaşı, Konya Erenler sokak 166 numarada mukim Dede Bahri namıyla mâruf ve müptezel Kılız Yusuf beyin müritlerinden Goygoycu Niyazi efendinin üvey yeğeni, Tasarruf Bonusu Alım - Satım Limited Şirketi ortaklarından muhterem ve necip Adnan Rıza Haspinallahioğlu'nun kapı komşusu, Senatör Rahmetli Zamanullah beyefendinin kı-

zının ilk - göz - ağrısı, medâr-ı iftilharımız şarkıcı Fahrünnisa Hopdedik'in kuzeninin kocası Leş ve Sal-yangoz Kurumu uzaktan idarecilerinden Lütfullah Fırfırlı'nın eşi Keriman Fırfırlı'nın eniştesinin kayınlıradere brıççı ve lotaryacı Keskin Cevit namıyla mâruf İktisat Dr. u Cenap Canitez'in garsonyer ortağı, İstanbul'da Cansıkıntısını Giderme Kadınlar Derneği faal üyelerinden Serap Köktenbüyür'ün babaları, biliyümüz, medârı iftilharımız, memleketin saygıdeğer kişilerinden ve iş adamlarından ve Kaptıkaçtı Necati namıyla mâruf, eski Galatasaraylılardan, dayım kadar azız, amcam kadar muhterem, bir bakıma amcam, bir bakıma dayım ve fakat daha çok en yakın akrabam muhterem Necati Köktenbüyür, birkaç yıldır muztarip bulunduğu Ortaparmak Kanse-rinden kurtulamıyarak, memleketin hâzık ve nâzık ve son derece kazık doktorlarının bütün ihtimam ve dikkatlerine rağmen, hakkın rahmetine kavuşmuş bulunmaktadı. Muhterem müteveffanın cenazesi önümüzdeki çarşamba günü cuma namazını müteakip Kalkuyruk İsa Çelebi caminden kaldırılarak, Otbitmezdeki alle kabristanına defedilecektir. Eş ve dostlarının ve akrabayı taallûkatının çelenk göndermeleri rica olunur.

En yakını
Şakir Şimsirkaşık

İlân gazetede çıktıktan sonra başıma neler geldiğini imkânı yok anlatamam. Meğer benim ne çok akrabam, ne çok yakınım, ne çok tanıdığım varmış! Telgraflar, mektuplar, çelenkler, ziyaretler... İş gıcı b. rakmak zorunda kaldık. Günümüz, gecemiz, başsağlığı ziyaretine gelenleri ağırlamakla geçiyor. Telgrafları, mektupları dosyalamak başbaşına bir iş. Karım bir yandan, çocuklar bir yandan, ben bir yandan, durmadan, Necati Köktenbüyür'ün sevgilileri, hayranları, yakınları, dostlarıyla uğraşıyoruz...

Bir gün karım dedi ki:

— Allah ıllâh aşkına son verelim şu işe! Ne yapmak lâzımsa yap, bittir şu oyunu, bıktım usandım artık!..

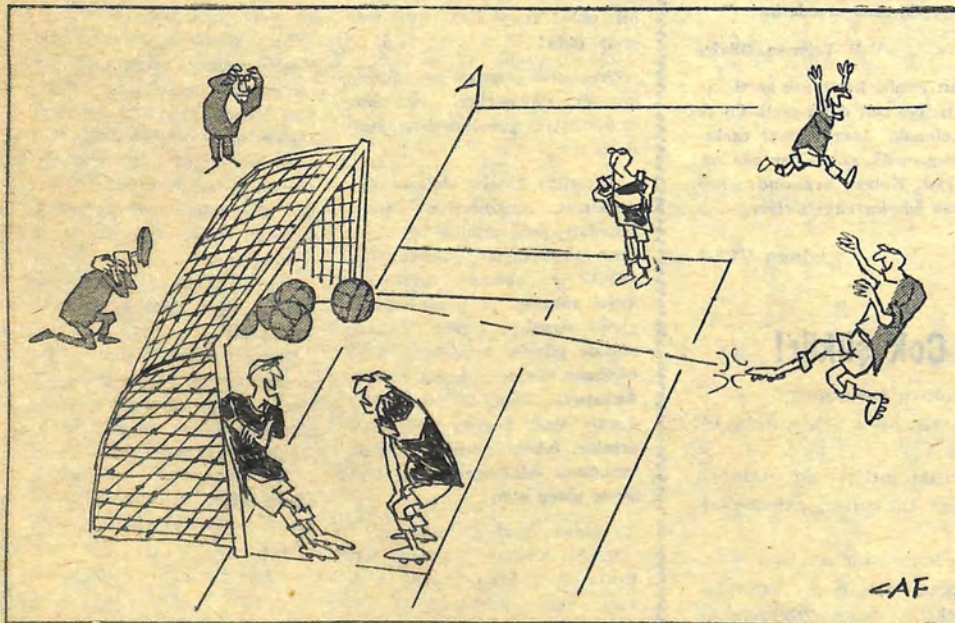
Yapacak hiç birşey yoktu.

— Hanım, dedim, hele biraz daha katlanalım. Bu yorgunluğun acısını yakında çıkarırız.

Gerçekten de bitmiştik. Çay, kahve, şeker... Çay, kahve, şeker... Ve sigara... Bakkal da bir olağanüstülük sezmiş olmalı ki, semtimizle uğradığı yok.

Altı ay geçti. Altı ayda binlerce lira borç. Bunun altından kalkmak gerek. Hemen kolları sıvadım ve dosyadaki adresleri tek tek ziyarete başladım. Sonunda işler umduğum gibi oldu. Bugün, Özel Sektör Yayıncılık Konserve Fabrikası İdare Müdürlü bulunmaktayım. Ama, o ilân için gazetelere verdiğim parayı bız türlü unutamıyorum!

Kiralık futbolcu transferine başlandı. (Gazeteler)

Kaleci — Bana ne yahu?.. Ben burada kiracıyım!

Akbaba Radyosu

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 1500 kilometre kısa dalgadan Ankara, 15.000 kilometre uzun dalgadan Delhi Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler!.. En modern ses alma cihazlarıyla çalışan seyyar müzik ekibimiz, bu hafta size yepyeni sesler ve yepyeni nağmeler sunabilmek için politika dünyasının bütün kulislerini doladı.

Ekibimizin ilk uğrak yeri olan Ankara'da büyük kurultay hazırlıklarıyla meşgul bulunan C.H.P. yıldızlarını yakalamak sanıldığı kadar kolay olmadı.

Mikrofonumuzu ilk olarak Gülekçilerin dört sesli korosuna uzattık. Avni Doğan, Nihad Erim, Turgut Göle ve Kasım Gülek bir ağızdan şu parçayı okudular:

Bizim de var yarenimiz, eşimiz,
Siyasettir mesleğimiz, işiniz,
Düşes olsa dominoda taşımız,
İsmet Paşa gelir «hep ayaz» eder!

Feyzioğlu dâmat beyle görüştü,
Dama taş oldu İsmail Rüştü!
Suphi Baykam yine ortaya düştü:
Her gittiği yerde ayrı söz eder!

Haz bahçede kırmızı gül destesi
Dört kişi var «Paşaküloz» hastası!
Gülek, Erim, Doğan, Göle postası,
Kurultaya selâm eder, nâz eder!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Şimdi de son haftalar içinde İstanbul gazinolarının en ilgi çekici siması haline gelen C. K. M. P. li Sadettin Tosbi için bestelenmiş bir türkü dinliyeceksiniz.

Barlarda ve gazinolarda hâdise çıkarmakla ün yapmış bulunan Sadettin Tosbi'ye İstanbul gazinocuları koro halinde şu türkü adanmışlardır:

Aman Tosbi yavvaş yürü,
Yollar incinir incinir!
Meb'usum diye övünme,
Diller incinir incinir!

Kışlığın, yazlığın vardır,
Ulan'lı sözüğün vardır,
Dokunulmazlığın vardır,
Kullar incinir incinir!

Barda korporasyon olmaz,
Şampanyadan losyon olmaz,
Aşkta koalisyon olmaz,
Beller incinir incinir!..

Tosbinâme'den sonra eski sağlık bakanı A.P. Isparta senatörü Suat Seren, sekiz arkadaşının sazi refakatinde Doğumun Kontrolü makamında bestelenmiş bir maya okuyacak:

Sevmek ve sevlmek hürriyeti var,
Sevilen el, doğuran el, size ne?
Vazgeçilmez unusudur rejimin,
Sevdâ sevdâ çağırır el, size ne?

Canı ister aşk türküsü çıkarır,
Canı ister her yıl ikiz doğurur,
Canı ister sancı sancı bağırır,
Sancı çeken, bağırır el, size ne?
Suat Seren der ki: Bu kanun sakat,
Kimsede bırakmaz sevmeye tâkat!

Tecavüz olaylarının cezaları arttırılacak. (Gazeteler)

NEHAR
TUBLEK

YAZISIZ

Aşk ekmeği hamur çıkar... ve fakat,
Hamur elin, yuguran el, size ne?

Sevgili dinleyiciler, şimdi yepyeni bir sesle huzurunuzdayız: Geçen hafta içinde ikinci eş Mine'yi gönül ufuklarından uzaklaştıran Emlâk ve Kredi Bankası Genel Müdürü Vedat Urul karşınızdadır!..

Al giyindim kuşandım,
Çift arzuhal döşendim.
Bin celsede sevmiştim
Bir celsede boşandım!..

Aziz okuyucular, sevgili dinleyiciler!... Bu haftanın son solisti Hindistan Başbakanı Nehru!..

Başbakan İnönü'nün, Hindistana silah yardımı yapılacağı hususundaki resmi beyanatından birkaç gün sonra bu karardan vazgeçildiğinin bildirilmesine pek efkârlanan

Nehru, teloteyp cihazlarıyla kendisine uzattığımız mikrofonumuza aşağıdaki parçayı okumuştur.

Söz verip caymakla fırtına dinmez,
Bu bir kıvılcım ki yıllarca sönmez,
Mert olan verdiği ikrardan dönmez,
Verdiğiniz sözden caymasaydınız!..

Feridun Cemal'e selâm ederim,
«Devlet adamlığı bu değil!» derim,
Reçete yazsaydı Fahrettin Kerim,
Karpuz kabuğuyla kaymasaydınız!..

Nehru siyaseti böyle anlamaz,
Aptest alınmadan kılınmaz namaz,
CENTO mâni ise bu işe biraz,
Kararı dünyaya yaymasaydınız!..

Haftalık konserimiz bugün de burada bitiyor sevgili dinleyiciler!.. Gelecek hafta tekrar buluşmak dileğiyle hoşça kalın!..

Açık oturum!

Tık..Tık..Tık!

MEKTUPTA «Saat dokuzu on geçe» diyordu, «pencerenin önünde seni bekliyeceğim... Dikkat et ama! Tam dokuzu on geçe.. Ne bir dakika eksik, ne bir dakika fazla... Hemen kapıyı açacağım... Saatini radyoya göre ayarla... O saatte annem alt kattakilerde olacak. babam da kahvede... Aman dikkat et nonoşum! Seni odamda bırakıp iniceğim aşağı... Sürgülerler kapıyı içerden, beni beklersin... Üç kere tıklarsam açarsın!

Sabaha kadar beraberiz... Anlıyorsun ya!.. Alt alta... Üst üste... Sonra çıkar gidersin yediye doğru...» Saatime baktım, altı falan.. Bir traş oldum. Saat oldu altı buçuk... Çaddede bir aşağı, bir yukarı dolaşım, tam yedi... Heyecandan iştahım tıkanmıştı ama, baktım vakit de geçmiyor, girdim bir meyhaneye...

«Yarım rakı!» dedim, «beyaz peynir, kavun!..»

Yarım rakıyı hemen yuvarladım. Saate baktım, daha yediyi çeyrek! «Sen bir yarım daha getir!» dedim.

Son kadehlere doğru İstanbul rasyosu buçuğu vurdu. Saatimi ayarladım. Son kadehi çektikten sonra kalktım ayağa... Kendimi bir teraziledim. Eh, bulmuştum kafayı... Peki ama, bu saatte nereye gidiyordum. En azdan daha bir buçuk saat vardı:

«Aslan!» dedim «sen bir yarım daha yapsan!»

«Olur!» dedi, «Meze falan?..»

«Bir kavun... O kadar!»

Bu yarım, biraz zor gitti ama, saat de sekiz buçuğu bulmuştu. Kadehte kalanı suratımı buruşturup dayandım.

Çıktım dışarı, Harmandalı Jalenin kapısının önünde başladım voltaya.. Her voltada saate bakıyor, zamanı ayarlamağa çalışıyordum. Zamanı

ayarlamak kolaydı ama, benim ayarım bozulmuştu: Ayaklarım birbirine takılıyor, hafiften yapalıyordum. Saatin akrebiyle yelkovanı bile birbirini çelmeliyordu artık...

«Eh! tam zamanı... Gidebilirim!» diye daldım apartman kapısından. Hangi dairede oturduğunu biliyordum. Ben kapının önünde dikilir dikilmez hemen açıldı. Biri yapıştı elimden:

«Yürü!» dedi.

Jaleydi bu, yabancı değil.

Heyecandan mı, korkudan mı, başım dönüyordu. Ayaklarım eve alışık olmadığı için zor yürüyordum. Beni bir odaya itti:

«Bekle beni!» dedi, «Biz aşağıda Türkânlardayız. Onbirde falan çıkarız yukarı. Sakın ben kapıyı vurmada açma!»

«Hiiiç merak etme.. nonoşum... Canım benim! Gel, bir öpeyim sen!»

Dudaklarına yaklaşınca her şeyi anlamıştı:

«Sen içmişsin!» dedi, «yazık!»

Beni iki eliyle itti.

«Gidiyorum ben!» dedi, «sakın lambayı yakmayasın! Otur bir yerde... Dolaşma olur mu? Aşağıdan duyulur!»

Çekip gitti. İlk iş olarak yatağının örtüsünü kaldırdım, derin derin kokladım. Bayılırdım yatak kokusuna... Sonra kendime oturacak bir yer aradım... El yordamıyla bir koltuk buldum. Artık rahattım. O kadar rahattım ki, gözlerim neredeyse kapanacaktı. Bir şey yapmalıydım, ceketimi çıkarıp koltuğun arkasına geçirdim Kravatımı çıkardım, pe-

şinden gömleğimi... Bir atletle kalınıştım. Yatak, beni sıcak bir kadın gibi çağırıyordu koynuna! Soyunup atlardım karyolaya... Yaylar birden inip kalktı... İki saat sonraki tatlı anların hayaline bıraktım kendimi... Uyumuşum... hayır bırakalım nezaket, sızmışım düpedüz!...

Bir ara kapıda bir tıkırtı duyar gibiydim.

Daha pek erkendi vakit. Bir yanlışlık olacaktı. Açıp açmamayı düşünürken gözlerim kapanıvermişti. Uykumun arasında bir iki kere daha kapının tıkırdadığını duydum ama... tıkırtıyı sayacak kadar bile hal yoktu bende...

Ne kadar böyle kalmışım bilmiyorum. Herhalde biraz uykumu almış olacağım ki, açtım gözlerimi... Biraz hafiflemiştim. Ama neredeydim. Altımdaki yatak biraz yabancı geldi bana... Bir de kokladım ki... Jalenin arpeji... Her şeyi bir anda hatırlayıyordum. Saat... Saat... kaçtı acaba?... Kolumda saat vardı ama, oda karanlıktı... Yavaşça indim yataktan... Koltuğa geçirdiğim ceketini buldum. Cebinden çakmağı çıkardım... Bir de çaktım ki... Saat tam dört buçuk!..

Ne yapmalıydım... Sürgüyü çekip çıktım dışarı... Ya Jalenin annesine babasına rastlarsam... Jale yanımda olmadığına göre, mutlaka dışarda kapının önünde olmalıydı! İçerden üç kere ben tıklasam diye düşündüm. Öyle ya!.. Kapının önünde ise herhalde o da cevap verirdi. Fazla düşünmek yersizdi. Dokundum üç defa:

«Tık!.. Tık!.. Tık!..»

Biraz bekledim... Çıt yok... Olura, Belki helâda olabilirdi:

«Tık... Tık... Tık!..»

Kimsecikler yoktu... Biraz daha bekledim. Kapının dibinde uyumuş kalmış da olabilirdi. Daha hızlı vurdum:

«Tak!.. Tak!.. Tak!..»

Bir kıpırdanma oldu dışarda...

«Oh!..» dedim, duyurabilirdim...

Hafiften çektim sürgüyü:

«Jale... Jale... Sen misin?»

Bir homurdanma oldu... Bu Jalenin sesi değil... Hattâ bir kadın sesi bile değildi. Hemen kapıyı kapattım.. Sürgüyü çektim... Bir süre kıpırdanmadan bekledim.

Kalın bir erkek sesi:

«Kim var içerde?» diye gürledi.

Babası bu odada Jalenin yattığını bilirdi elbet... Neden soruyordu acaba?..

Ses bir daha gürledi:

«Hanım!» dedi, «sen Jaleyi Türkânlarda demiştin değil mi?»

Ürkek bir ses:

«Evet... Türkânlara inmişti. Dikişleri var da...»

«Peki ama içerden biri kapıyı vuruyor!..»

«Kim olacak... Hiç kimse yoktur.»

Babası bir iki kere daha dayandı kapıya...

«Açılmıyor!»

«Açılmaz... Jale odasını kilitlemeden bir yere gitmez!..»

«Ama içerde biri var!..»

«Yoktur!»

«Var canım... Ben helâyâ giderken bir tıkırtı duydum... Sokuldum kapıya... Bir ses işittim: «Jale, Jale» diye!

«Olamaz! Yanlışın var!»

«Allah.. Allah... Sana mı inanayım, kulağıma mı?»

Bende hoşafın yağı kesilmişti. Acele giyinmeğe başladım, hay Allah!.. Aceleden ne pantolonumu bulabiliyordum, ne ceketimi... Babası kapıyı zorlamağa başlamıştı:

«Aç!.. Aç diyorum sana!»

Kapı nerede ise yatacağı arkasına!

«Hey!» dedim, «bey amca!»

Dik bir ses cevap verdi dışardan.

«İçerde kızın Jale yatıyor, Mahalleye kepaze mi olmak istiyorsun?..»

«Hayır!» dedi, «Jale aşağıdakilerde!»

«Yanlışın var, yanımda!.. Eğer kapıyı zorlarsanız aile şerefimizi iki paralık edeceğim!..»

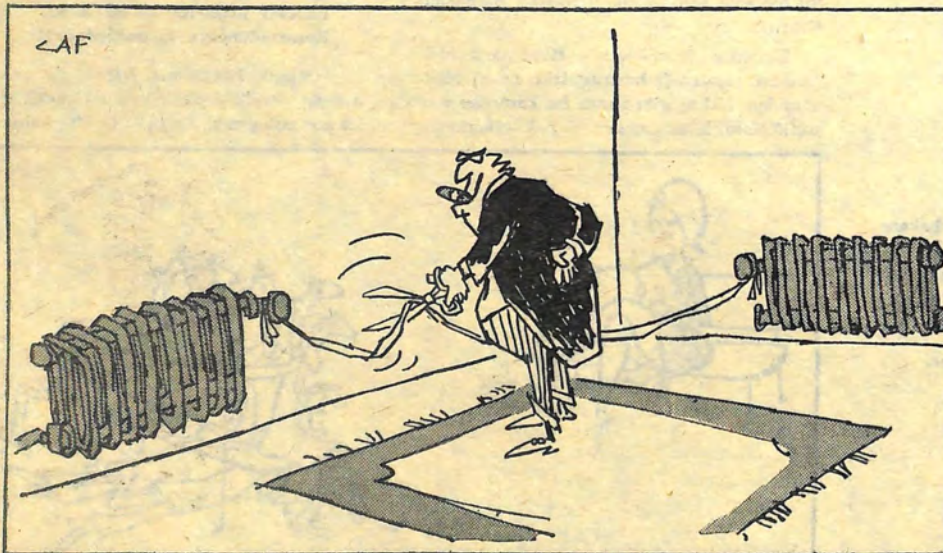
Bir sessizlik oldu. Cesaretle devam ettim:

«Odanıza çekilirseniz, ben de hemen çekip gideceğim. Yok, kapıyı zorlarsanız... dediğim gibi her kepazeliği yapmama izin veriyorsunuz demektir!»

Baktım, ayak sesleri kapıdan uzaklaşıyor. Hemen yaktım lambayı, uçar gibi odadan fırladım, Hol aydınlıktı Kapıyı kolayca buldum. adımımı dışarı atarken:

«Hoşça kalın!» dedim, «kurtardın?» kızının şerefini, geldiğim gibi gidiyorum! Çapkın hırsız bile değilim ben!»

Çektim kapıyı. Çıktım!

YAZISIZ

YAZISIZ

Soyguncular şiddetle takip edilecek. (Gazeteler)

YAZISIZ

Demir Perde Şakaları!

İtiraf!

Bir Rus arkeoloğu Mısır'da yaptığı kazı esnasında bir mumya bulur. Ama hangi asıra ait olduğunu bir türlü keşfedemez. Bu arada, civarda dolaşan gizli polis teşkilâtına mensup bir başka Rus, mumyanın bulunduğu mezar ve kazı civarında tam iki saat kadar süren bir inceleme yapar. Nihayet, memnun bir ifadeyle Rus arkeologunun yanına gelir, ve:

— Bu mumya 3,057 yaşındadır, der.

Arkeolog hayretler içinde sorar:

— Bunu nasıl anlıyabildiniz?

— Gayet basit: Sorguya çekince mumya itiraf etti!

✽

İki yolcu!

Sovyet Feza Adamı Gherman Titov'un evine bir misafir gelir ve kendisine kapıyı açan çocuğa sorar:

— Baban evde mi?

— Hayır, feza'ya çıktı, iki, üç saate kadar gelir!

— Peki, amcan?...

— Çocuk, gözleri korkudan büyüymiş, fısıldadı:

— Onu da karakola çağırıyorlar... Artık gelir mi, gelmez mi bilmem!

Lâfla!

Petrov, arkadaşı Ivanov'a dert yandı:

— Radyodan dinlediğim bir habere göre, geniş miktarda et, süt ve tereyağı istihsal ediyormuşuz. Bütün bunlara rağmen benim buzdolabım her zaman bomboş... Acaba ne yapayım?

Ivanov sessiz bir kahkaha attı:

— Kolay: Buz dolabının tishini radyona tak!

✽

Selâmlar!

Popov isminde bir Rus, Polonya'ya gider ve arkadaşına şöyle bir kart gönderir:

— Hür Varşova'dan selâmlar.

Popov seyahatine devam eder ve bu defa Çekoslovakya'dan bir kart gönderir:

— Hür Prag'dan selâmlar.

Popov, daha sonra, Macaristan'ı ziyaret eder ve gönderdiği kartta şöyle der:

— Hür Bükreş'den selâmlar.

Nihayet Popov Avusturya'ya varınca arkadaşına şu kartı uçurur:

— Hür Popov'dan selâmlar!...

YAZISIZ

Bebek'li Kız

Beyaz yalıyı deniz mavisine karşıydı,
Bebek'li bir kız vardı.
Pembe güllerle dolu bahçede,
Üzerinde siyah okul önlüğü,
Ağzında sakız vardı.

Gözleri bâdem yeşil,
Saçları bal sarısıydı,
Peteklerin tadı-tuzu,
Peteklerin arısıydı.

Yalıyı denize karşı,
Körpe dudaklarında okul marşı,
Bebek'li bir kız vardı.

✱

Aradan seneler geçti,
Siyah okul önlüğünü çıkardı Bebek'li kız.
İpek elbiselerle dolaştı,
Pembe güllerle dolu bahçede...

Körpe dudaklarına ruj sürdü,
Kırpığını rimelledi,
Saçı kızla boyandı,
Gözleri bâdem yeşil,
Saçları bal sarısıydı...

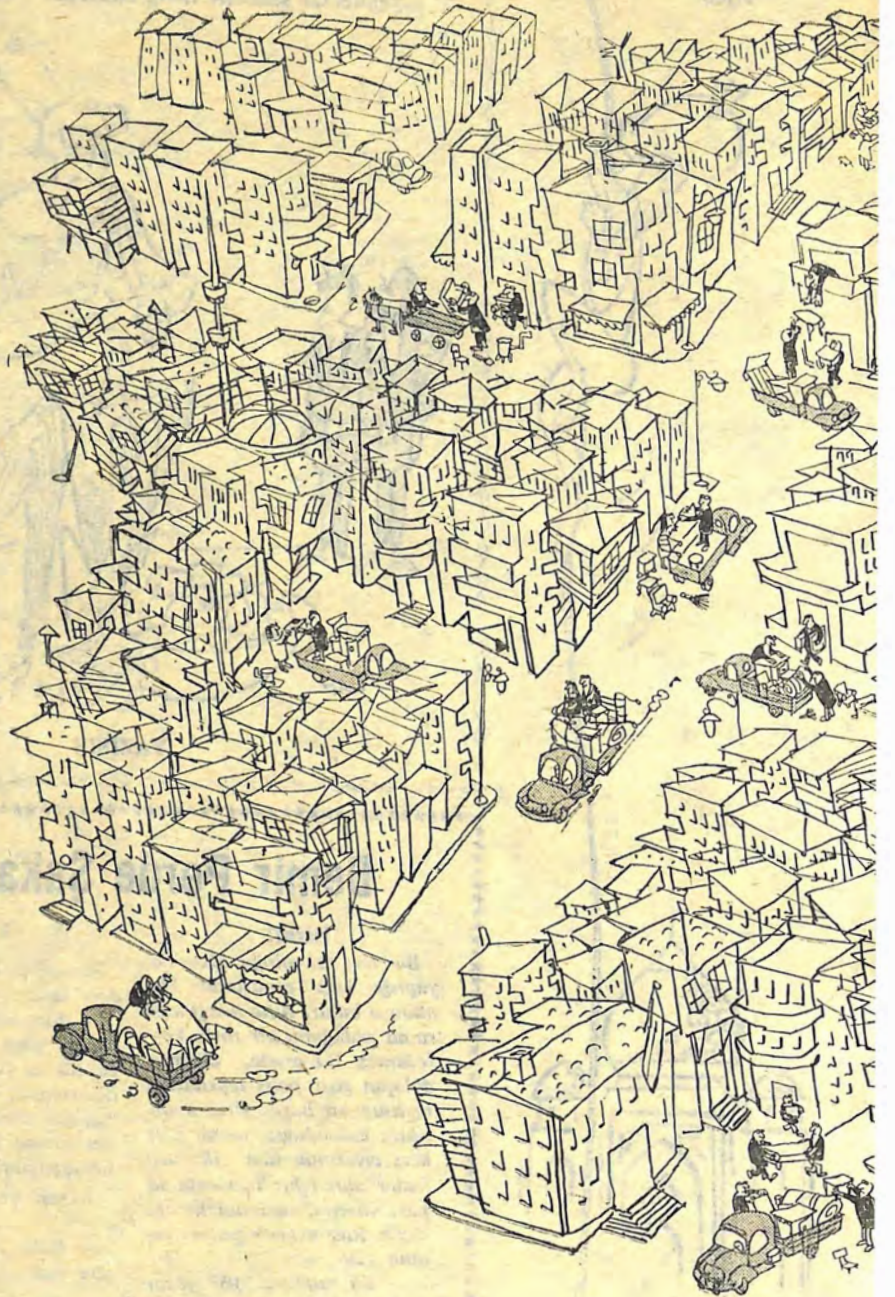
Beyaz yalının çardak altında,
Kızıl saçları gül koktu, deniz koktu.
Yalıyı denize karşıydı amma
Dudaklarında artık okul marşı yoktu!

«Benim güzel manolyam»
Şarkısını söyledi Bebek'li kız,
Okul marşını unuttu..
Dün tebeşir tutan elleri,
Kadeh tuttu, vâle tuttu, as tuttu!..

✱

Şimdi Bebek'deki beyaz yalı,
Yine masmavi denize karşı..
Pembe güllerle dolu bahçesinde
Ne manolyam şarkısı, ne okul marşı,
Gelin oldu.. anne oldu.. kadın oldu Bebek'li kız!.

Şemsi BELLİ

— Niçin t
— Mahalle

Neler yapmadık bu vatan için,
Kimimiz öldük, kimimiz nutuk söyledik!.

Neden gelmiş!

Bayan K. bütün geceyi, uyu-
madan kocasını beklemekle ge-
çirmiştir. Nihayet sabaha karşı
beriki eve döndü. Bayan K. öf-
keyle sordu:

— Bana lütfen eve bu saatte
gelişinin sebebini söyler mısın?
Kocası peltek peltek cevap
verdi:

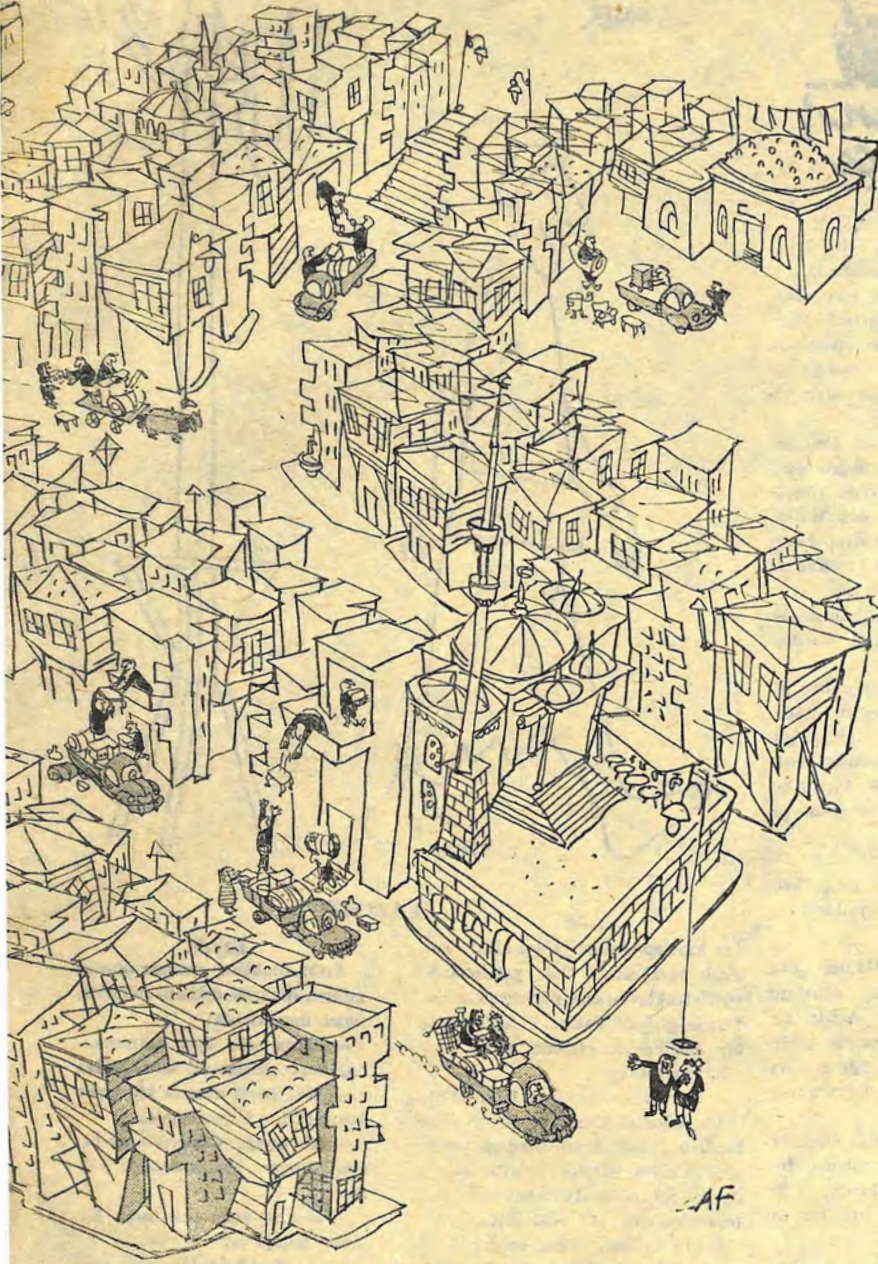
— Gayet basit cıclım, kahval-
tı etmek için!..

✱

İmdat!

Karı koca kavga ediyorlardı.
İş, iyice kızışmıştı; kadın:

— Mademki böyle... dedil,
ben annemin evine gidiyorum
ve... onu da alıp buraya geti-
riyorum!..

ıyorsunuz?
bir politikacı geldi de!..

Jet!

İki kartal, dağın kenarına konmuşlardı. Birden önlerinden hızla bir Jet uçağı geçti. Kartallardan biri:

— Bu kuşun çok acelesi var galiba! dedi.

Diğeri cevap verdi

— Eğer senin de kuyruğun tutuşsaydı, sen de öyle acele ederdin.

✱

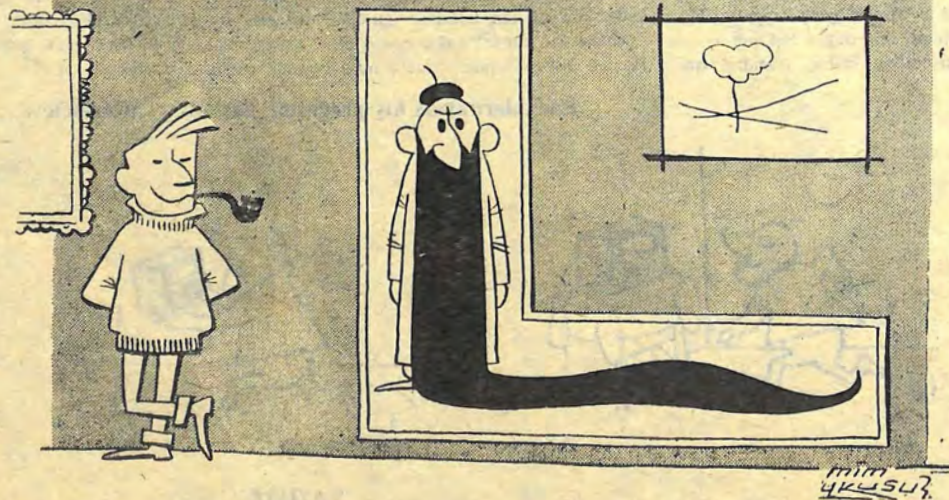
Çocuk!

İki arkadaş yolda karşılaşırlar:

— Nasıl, hâlâ çocuğun yok mu?

— Yok! Maalesef..

— Peki, ya karının, onun da yok mu?

YAZISIZ

Yâr Demişler

Cıvı cıvı boyalarla belendim.
İnce ince naylonlardan elendim.
Her güzelden ayrı lezzet dilendim.

Doyamadım meyvelerin tadına.
Yâr demişler ham meyvenin adına.

Kimi oynak tay misali eşinir.
Kimi baygın bakışlarla ditişünür.
Çelik olsa gönül yine aşınır.

Aşınmadı benim köhne sarayım.
Hâlâ der ki: «Her güzeli sarayım!»

Kimisiyle kadeh kadeh tokuştum.
Kimisinin kollarına yakıştım.
Kimisiyle gizli gizli baktım.

İyi-kötü dillerinde üntüm var.
Her biriyle ayrı ayrı günüm var.

Birbirini tanısalar, bilseler
Hepsi birden toplansalar, gelseler.
Yine öyle oynasalar, gülseler.

Gönül hanım kervansaray olurdu.
Ömrüm uzar, günlerin ay olurdu.

Neylersin ki devir geçti, dem geçti.
Gözlerdeki o buğulu nem geçti.
Küheylân başına çifte gem geçti,

Almak müşkül oldu artık azya.
Herşeyi bıraktık kara yazıya.

Portakallar dilim dilim soyulur.
Yâr karpuzu oylum oylum oyulur.
Kim demiş ki bu dünyaya doyulur?

Doyulur mu bu sofranın başında?
İnsan oğlu her dem yirmi yaşında.

Meftun DELİÇAY

HÂLİM, hâlim - selim bir gençti. Yirmi beş yaşına geldiği halde hiç bir kıza alışverişi olmamış, ufacak bir aşk macerası dahi geçirmemişti. Çok utangaç mizaçlıydı zaten. Çalıştığı daireye gider gelirken başını önüne eğip, sağa sola bakınmağa sıklıkla.

Bir gün nasılsa başını kaldırıp bir evin penceresine baktı... Aslında, damda boğuşan kedilere bakmaktı niyeti. Fakat gözleri evin penceresindeki güzel yüze takıldı. Tatlı tatlı gülümseyen bir yüzdü bu... Hâlimin kalbi heyecanla çarpmağa başladı. O da hafifçe gülümsemişti ve yürüdü.

Ondan sonraki güler hep böyle devam etti: Hâlim, oraya kadar başı önünde yürüyor, tam evin hizasına gelince başını kaldırıp gülümsüyor, kız da aynı tatlı karşılığı veriyordu...

Bir gün, on altı on yedi yaşlarında bir delikanlı çıktı Hâlim'in karşısına. Katlanmış bir kâğıt uzattı ve yavaş sesle:

— Ablam gönderdi, deyip uzaklaştı.

Hâlim, heyecandan elleri titriyerek açtı mektubu:

«Hâlim Bey,

Sizi çok sevdim. Sizi daha iyi tanımak istiyorum. Bu gece komşumuz İrfan efendinin kömürlüğüne gelin, konuşalım. Saat onbirde beklerim. Sevgilerimle.

Sizi çok seven Neriman»
Sevincinden uçacaktı nerdeyse. İrfan efendinin kömürlüğünü biliyordu. Evleri de yakındı zaten... Dört gözle geceyi bekliyordu artık.

★

Neriman çok güzel bir kızdı. Fakat gerek ailesinin baskısı, gerek sıklıkla yüzünden şimdiye kadar hiç bir gençle flört etmemiştir.

Bir gün, kendilerinden bir kaç ev ötede oturan genç memur, Hâlim efendi ona doğru bakmış, o da gülümsemişti. Hâlim efendiyi öte-

denberi beğenirdi zaten. Hep onun dürüstlüğü öğülürdü mahallede.

O günden sonra, her gün karşılıklı gülümsemişlerdi birbirlerine.

Ve bugün Neriman, ne olursa olsun, demiş, kardeşiyle gönderdiği bir mektupla buluşmağa davet etmişti Hâlim'i.

Fakat gece yaklaştıkça heyecanı artıyordu. Saat dokuza doğru mektubu yazdığına pişman oldu. Gitmeyi yalancı duruma düşmek, Hâlimi gücendirmek de istemiyordu. Fakat imkân yok, gidemezdi. «Kalbim duruverir, ölürüm» diyordu.

Saat on buçuk olmuş, buluşmalarına yarım saat kalmıştı: Kardeşi Attilâ'yı çağırdı:

— Bak Attilâ, dedi. Eğer ben gidersem bayılıp kalıveririm orada. Yapamayacağım... Sen şimdi git, Hâlim ağabeyini kömürlükte bekle ve gelince durumu anlat. Ayrıca bir söyleyeceği varsa sana söyleyin, çekinmesin.

Attilâ.

— Peki abla, dedi ve gidip beklemek üzere kömürlüğe yollandı.

★

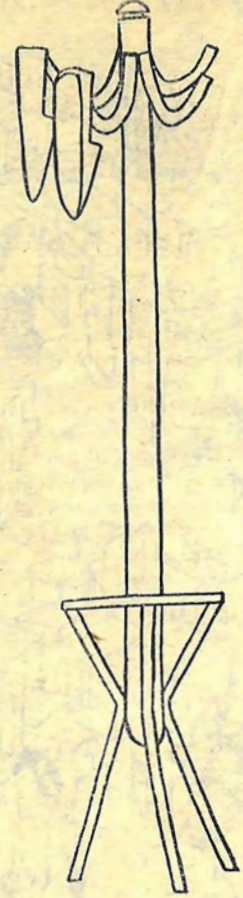
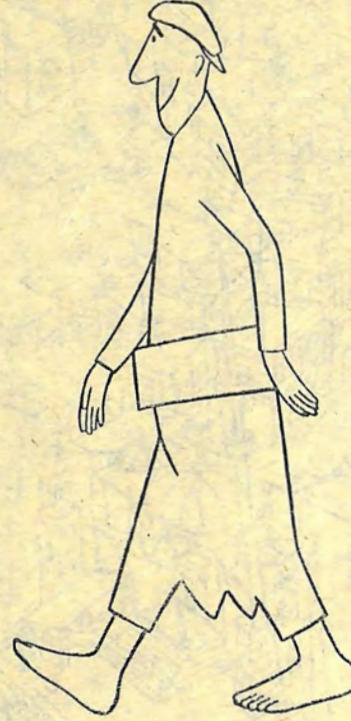
Gelelim Hâlim'e: Hâlim, gözü saatte, ellerini ovuşturma ovuşturma geziniyordu odasında. Arada bir duruyor, aynanın karşısına geçip söyleyeceği sözleri, alacağı pozları prova ediyordu. Fakat beğenmiyordu bir türlü.

«İmkânı yok» diyordu. «İmkânı yok çıkamam onun karşısına. Dilim tutulur. Bakınır kahrım... O da beni aptal zanneder, buz gibi soğur.»

Saatin yelkovanı hızla ilerliyordu onbire doğru. On dakika bir şey kalmıştı. Hâlim, ha bire ter döküyor, ellerini oğuşturuyordu. Orada kimseyi bulamayınca kimbilir ne kadar üzülecekti Neriman... Gitme-se olmaz, gitse olmaz... Beş dakika kadar bir zaman kalmıştı üstelik..

Birden bir şimşek çaktı beyinde. Hemen koşup onaltı yaşlarındaki

YURDAER

YAZISIZ

kız kardeşi Pakize'yi uyandırdı, kaldırdı yatağından. Onu gönderecek, söyleyeceklerini ona söyletecekti. Çabucak giyindi Pakize. Ağabeyinin bir sözünü iki etmezdi zaten.

Hâlim ona:

— Neriman ablan beni İrfan efendinin kömürlüğünde bekliyor, diye başlayıp, nasıl davranacağını, neler söyleyeceğini güzelce anlattı. Kapıdan çıkarken de «lyce yakınlık göster» diye sıkı sıkı tenbihledi.

Sonra kapının önüne oturup beklemeye başladı. İrfan efendinin kömürlüğü caddenin karşı tarafında, üç beş ev ötedeydi zaten. «İyi oldu Pakizeyi gönderdim» diyordu içinden. «Kız kıza daha candan konuşur, anlaşılır.»

Gerçekten, ikisi de o kadar iyi, okadar iyi anlaşılabilir ki, evdeki utangaç âşıklar, üç-dört saat beklemek zorunda kaldılar!

Bıyık!

Artın, otobüste yanında oturan adama dikkatli dikkatli bakınca, adam meraklandı:

— Bana niye öyle bakıyorsunuz, beni birisine mi benzettiniz?

— He.. Bıyık olmasa idi, tıpkı karımın bir kopyasıymış..

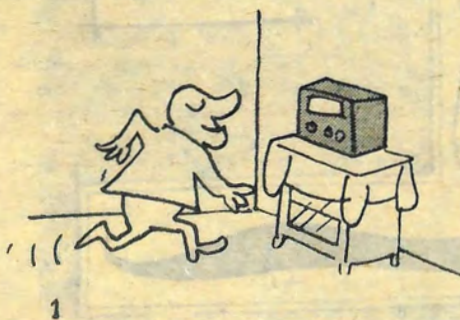
— Ne bıyığı.. Gözleriniz ne biçim görüyor; benim bıyığım yok ki..

— Doğru, sizin yok ama, karımın bıyığı var!

Bekleyiş!

Kadın kocasına şiddetle çatıyordu.

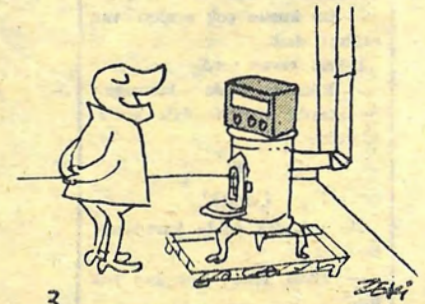
— Nen var senin bugün?.. Pazartesi günü, pişirdiğim fasulyaya bayılmıştın... Salı günü de iştahın yerindeydi... Dün çarşambaydı yine âfiyetle iki tabak yedin, bugün perşembe birdenbire beğenmeyip yemiyorsun... Allah Allah, ne oldu birdenbire sana böyle kuzum?

1

2

3

YAZISIZ

Radyolarımızda kış programı başladı. (Gazeteler)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Ayın Komedisi

(Aşağıdaki sahne 1962 Mayıs, yahut Haziran'da Fransa'nın küçük kasabalarından biri olan Montlous - Surloire'da geçer. Oradan geçen otomobili bozulan Parisli bir gazeteci, bir iki saat müddetle kasabada kalmak zorundadır. Bu bir iki saatini, manzarası çok güzel olan kasabanın yollarında dolaşarak geçirirken, kendi gibi gezintiye çıkmış eli bastonlu, 50 yaşlarında bir adamla karşılaşır.)

Yerli — Affedersiniz, siz yabancısınız ve Paris'ten geliyorsunuz galiba?

Gazeteci — İyi keşfettin balık!

Yerli — Hem de gazetecisiniz zannederim?

Gazeteci — Tamam; gazeteci-yim. Fakat nasıl anladınız kuzum?

Yerli — Arabanızın üzerindeki «Basın» yazısından... Paris'te işler nasıl gidiyor?

Gazeteci — Her zamanki gibi, çok şükür, fena değil!

Yerli — Öyle mi buluyorsunuz? Bana kahırsa Paris'te durum berbat, bütün Fransa'da da öyle ya...

Gazeteci — Yok canım!

Yerli — Nasıl yok beyim; durum aşikâr bir berbatlıkta hem de. Bir kere fiatlar durmadan artıyor; vergiler yükseliyor maaşlar yerinde sayıyor, grevler aldı yürüdü; Cezayir işinde rezil olduk, paramın değeri kalmadı, başımızı sokacak bir yer kiralamanız imkânsız, cinayetler birbirini takip ediyor. Böyle memleket idare edilmez. Matignon'da ne yapıyorlar kendi kendime sorup duruyorum.

Gazeteci — Matignon'da mı ya Elysée'de?

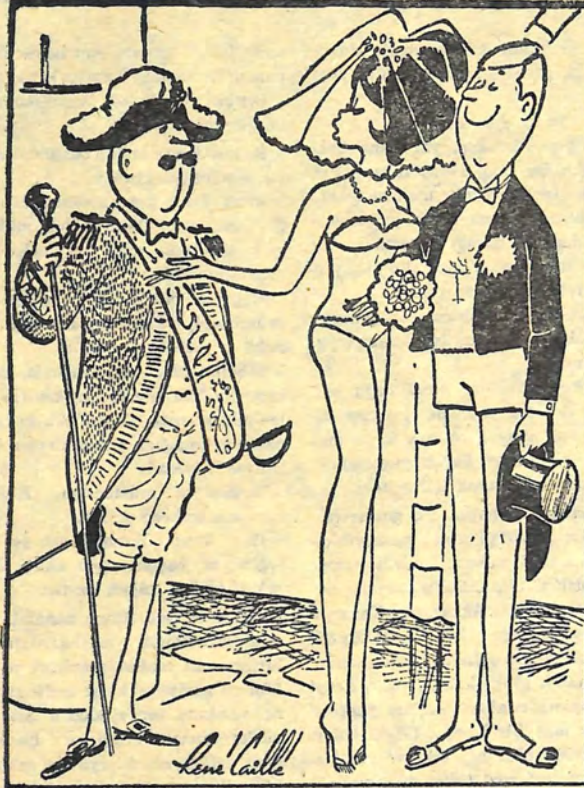
Yerli — Haydi Elysée'yi bir tarafa bırakın; ama bana inanın Matignon'da işe yarar bir tek adam yok.

Gazeteci — Belki de haklısınız!

Yerli — Elbette haklıyım! Söylediğime kulak verin. Ben belki bir köylüyüm ama iyice farkındayım ki iki aydanberi, yani Başvekil değişeli beri, işler berbat!

Gazeteci — Ben çok büyük bir fark olduğunu sanmıyorum!

Yerli — Siz şehirliler böylesiniz zaten, hiçbir şeyi farketmezsiniz. İnanın bana iki aydır hü-

— Nasıl?... Evlenme salonuna bu kıyafette mi gireceksiniz?..
— Elbet... Biz çıplaklar kampında tanıştık!

İntikam!

Meshur ressam Jean-Gabriel Domergue'e bir gün bir kadın portresini yaptırmak için müracaat etti:

— Bir resmimi yapmanızı istiyorum, dedi; fakat elime, koluma kulaklarıma ve boynuma bir sürü mücevher de çeceksiniz, olur mu?..

— Fakat ya o kadar mücevheriniz yoksa...

— Yok tabii!..

— Peki neden böyle bir resim istiyorsunuz?

— Neden mi? Eğer ben kocamdan önce ölürsem ve o ikinci defa evlenirse, bu kadının bütün bu mücevherleri ne oldu diye sorup başının etini yemesini istiyorum da...

Ne yazık ki..

Sarışın bir Leydi, yeni bir hizmetçi tutacaktır:

— Marie dedi, bütün bönservislerin iyi yerlerden alınmış, halin tavrın hoşuma gitti, istediğin para da fazla değil, seninle anlaşacağımızı sanıyorum. Yalnız sana son bir soru daha var: Sevgilin var mı?

Marie cevap verdi:

— Evet madam; çok iyi bir çocuktur, yalnız ne yazık ki, sarışınlardan hiç hoşlanmaz!

kümet idaresi diye bir şey kalmadı. Haydi, Allahaismarladık Mösyö! Bunları gazetenize yazmaktan çekinmeyin, iyi bir iş yapmış olursunuz!

Gazeteci — Güle güle babalık!
(Yaşlı adam bastonuna dayanarak hafif eğilmiş bir şekilde yürüyerek gözden kaybolur.

Gazeteci o sırada oradan geçen birine sorar)

Gazeteci — Benimle konuşan bu yaşlı adam kimdir?

Yolcu — Tanımadınız mı? İ-

ki ay önceki Başvekil Michel

Debré. Burada satın aldığı bir

malikâneye çekildi ve doğrusu

iki aydır da hayli değişti...

Tanıştırma!

Emile Girardin'in karısı, güzelliği ve hoppallığı ile tanınmıştı. Bu sebeple Emile'in etrafı daima samimi erkek arkadaşları ile çevrilirdi. Bunlardan biri bir gün adamcağıza ilyce asıldı:

— Haydi Emile, beni karınla tanıştırsana artık!

Emile:

— Pekâlâ, olur! dedi ve arkadaşları ile beraber eve geldiler. Doğruca yatak odasına yürüdüler. Emile kapıyı açıp başını içeri uzattı. Fakat uzatmasıyla çekmesi bir oldu:

— Bugün tanıştırmam imkânsız azızım dedi, zira yanında Mösyö (C...) bulunuyor, bu adam ise çok kıskançtır doğrusu.

Pazarlık!

Bir İskoçyalı Parise gelmişti, bir bara girdi ve bir viskinin fiyatını sordu:

— Yüz yirmi frank! cevabını aldı.

— Çok pahalı canım, bu kadar da olur mu?

— Peki, dedi barmen; o halde barın yanında ayakta için, o zaman sadece yüz frank ödersiniz.

İskoçyalı biraz düşündükten sonra:

— Gelin sizinle anlaşalım dedi; barın kenarında tek ayağın üzerinde durup içersen elli franka olur mu?

Kapı

Küçük oğlan bahçe kapısı önünde ağlayıp duruyordu. Oradan geçen bir yabancı durdu ve çocuğa sordu:

— Niçin ağlıyorsun bakalım?

— Kapıyı açamıyorum da... dedi oğlan, burnunu çekerek.

— Dur ben açayım sana... Hah, işte tamam. Ama unutma ki böyle kapıyı açmak için yarın da ben burada olacak değilim, kendin açmayı öğrenmelisin!

— Zıyanı yok! Yarın kapının boyası ilyce kurumuş olacak zaten...

Belki

Bir müfettiş bölge tımarhanesini geziyordu. Başında bir şapkadaki başka bir şey giymeyen bir deli ile karşılaştı. Sordu:

— Niçin üzerinize hiç elbise giymiyorsunuz?

— Buraya pek gelen giden olmaz da...

— Peki o halde başınızda neden bir şapka var?

— Belki birisi gelebilir!..

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 48 —

O ilk kapıya gelen adam, Deli Şakir dedikleri herif, asma çardağının arkasına çömelmiş, pencereye bakıp duruyor.

Hacı bey, hemen farkına varıp:

— Yabancı mı var, biri mi geldi? diye sorunca söyledim.

Birden köpürerek atıldı; yarı beline kadar pencereden sarkarak, tükürüklerini saçta saçta, kızara morara, veritirneğe başladı:

— Hödükoğlu hödükler, keşoğlu keşler, hâlâ burada mısınız, yeriniz de mi sayıyorsunuz? Sizin memurluğunuza turp sıkayım be... Demin ben size ne dedim be serseriler? Yanlış kapı çalmışız, bu zavallı kadınların bir şeyden haberi yok, demedin mi?.. Aradığımız inek, bitişik bahçeden belki öbür taraftaki eve kaçmıştır, oradan da daha öbür eve kapağı atmıştır demedin mi?.. Durmayın, vakit geçirmeyin, çabuk köşede bekleyin Kadıköy komiserinden evleri tahkik ediniz, ben degân haneleri değilse hemen içeri dalıp vazifenizi görünüz, emrini vermedim mi? «Sesini yavaşlatarak:» Haberiniz yok, başımız derde sardı. Arka odada hamile varmış. «Sesini daha yavaşlatarak:» Bilmem kime de mensupmuş. Kadın çocuğunu düşürüyor, ben de üç buçuk atıyorum. Altmış altıya bağlayıp yakalarını kurtarabildim ne âlâ, yoksa haptı yuttuk...

Başını içeri çevirip:

— Bu ahlak pavrikatolarını adam edemedim gitti! diye beş on küfür daha savurduktan sonra:

— Dün akşam fazla kaçırdım, dedi; ağzım çirişçi çanağı, bir kadehlik konyak pirüpak edecek, maluma, çivi çivi söker.

Ayşe hanım:

— İlâhi paşacığım, istediğiniz konyak olsun! diyerek; çifte telli oynar gibi, omuzlarını titrete titrete, yan yan zıphya zıphya, odadan çıktı. Gözlerini süze süze, boynunu oynata oynata döndü.

Elinde, hiç açılmamış koca bir konyak şişesi; herhalde eniştenin sandığından aşırılma şişelerden biri. Öbür elinde de şeker kasesi...

— Ağzımıza koyduğumuz şey değil, tadını tuzunu bildiğimiz nesne değil... Enişte beyimiz sancılı adam, raftan sünger düşse kıvrım kıvrım

kıvrırır, onun dolapçığundan aldım. Diyerek şişeyi sehpanın üstüne koydu.

Hacı beye gün doğdu.

(İçtiğim Metaksa, yar bana bak-sa, gönlüm ona aksa) diye soğuk soğuk beyitler mi uydurmuyor?.. (Sarhoşum amma falso yapmam...) gibi bayağı bayağı türküler mi mırıldanmıyor?.. Fesini alıp alıp yerden yere mi vurmuyor?..

Koca şişenin dibinde, iki parmak konyak ya kalmış, ya kalmamıştı. Kanarya:

— Beycağızımın emri değil mi, zehir de olsa razıyım, zakkum da olsa; bak oynaya oynaya içiyorum! diyerek üç dört kadeh yuvarlamış, iki kadeh te bana içirmişti.

Hacı beyin halini hiç görmeyin.

Çakır keyifliği aşır pürkef olmuş... Fesi, ceket, yeleği atmış; potinlerini bile çıkarıp mercan terlikleri giymiş... Arkasında Kanaryanın şal örneği hırkası. (Göğüslü, kannlı adam olduğu için eniştenin ki düdüğü gibi kalmıştı)... Rengi haşlanmış istakoz, saçları yamyas, dişsiz ağzı bir karış... Göğsü kalaycı körüğü gibi inip çıkıyor, şakaklarından zırl zırl terler boşanıyor.

Onu sorarsanız, bi de terden su-cuk gibiyiz; sıcaktan bunalıyoruz. Çünkü, komşuları şüphelendirme-

mek için, pencerelerin hepsi inik, pancurlar örtülü, kapılar kapalı..

Benim elimde ut, Ayşe hanımın elinde tef...

Bugünkü saz faslını ömrüm oldukça unutamıyacağım.

Artık Hacı bey, açılmış, can ciğer olmuştu. Olanı, biteni olduğu gibi söylüyor, daha da neler yumurtlamıyordu?

Meğerse bütün bu hengâmelerin müsebbibi, o kahrolası Ebuzarif bey değil miymiş?

Sabahın alaca karanlığında, daha vapurlar bile işlemeden, kayıkla İstanbulla geçmiş; doğru Kâtibi sani paşanın konağına giderek neler söylediyse söylemiş.

Hemen ve müstacelen, Zaptiye nezirına tezkere gelmiş.

Hacı bey: (Okuman var ya me- leğim; al, baştan aşağı oku!) diye- rek elime şu kâğıdı uzattı:

«İskenderiyeli Alber namında bir müfidsin Napoli matbaacılarından birine, zatı akdesi şehriyarı ve hükümeti seniyeeye karşı melânetkârane yazılmış bir risaleden beş bin vüsha sipariş ettiği ve bunların nisfı bilâdi ecnebiyeye ve miitebakîsi vilâyati şahaneye irsal kılındığı ve İstanbulla sevk edilen bu paçavraların, Necatüddin namında bir serseri tarafından tevzi edildiği ve

şeriri merkumun yeri yurdu belirsiz, mazannei su takımından olduğu ve son zamanlarda, Kadıköy taraflarında, dolaştığı, pek mevsuk bir membadan iş'ar kılınmakla Necatüddinin serian derdestiyle... ilâh.»

Gördünüz mü meymenetsiz herifin alçaklığını, namussuzluğunu?

Hacı beyin; (Ebuzarif beyi götürdük!) dediği de bize karşı bir plân- ınış. Bizi iskandil etmek, ağzımızı aramak içinmiş.

Hacı bey, canciğer, kuzu sarması oldu ya, nelerden nelere girişmi- yordu. Diyordu ki:

— Bu kabil ihbaratın bazıları pek mühim ise de bazıları da saçma ve fos çıkıyor. Meselâ bu hafta, iki vak'aya şahit oldum. Biri, su gö- türme derecede ehemmiyetli, öteki ise maskaralık, palavra...

Kanarya, boyuna:

— Vay kerkenez!.. Vay uyuz te- kel.. Vay fıstıkcı fellâh!.. diye Ha- cı beyin sözünü kesiyor, konsolun üstündeki yarım dilim ekmeği ö- perek diyordu ki:

— Yalanım varsa şu nimet göz- leme, dizime dursun... Bu eve taşınıp ta pencereden herifi görür görmez, ne matah olduğunu şıppadak çaktım... Yavrucuğum cevap ver: Bu kazuletin yüzünde nur fer yok; bak- kış bile ok gibi saplanıyor; böyle- lerin yedi mahalleye zararı doku- nur, demedin mi?.. Sakın lodos ta- rafındaki pencerelere yaklaşmayın! deyip pancurları sınıksı kapatma- dım mı?.. Amanın çocuklar, herifi gördüğünüz yerden kaçın! diye çı- pınmıyor muydum?

Hacı bey, daha neler de neler ka- rıştırmıyordu:

— Meselâ bu hafta, nazır paşasını da, müdürünü de, müfettişini de al- lak bullak eden iki vaka çıktı ki, sorma; eteklerimiz tutuştu, biribi- rimize girdik... Biri ne derece do- muzuna mühim ise öteki o kadar kuru gürlütlü, daha doğrusu tiyat- rocu Kel Hasanın komedyası... Bir bir anlatayım da görünüz.

Kanaryadan istediği bir firkete ile çirlik dişlerini karıştıra karıştıra, (Canına kestiğim su üç cenabeti söktüremedim!) diye diye bardak bardak su devirip ve her defasın- da geyirip: (Oh, yaradı!) diye göğ- sünü bastıra bastıra anlatıyordu:

Geçen salı akşamı, dairedeki o- damda, nargile içerken nazır paşa- nın odacısı, soluk soluğa damladı: (Paşa serian sizi istiyor!) dedi... Baktım, geliş fena geliş... Odacı Ab- dullah ağanın yüzü kireç, beti ben- zi gitmiş, kekeleyip duruyor.. Fesi basıp derhal paşanın yanını boyla- dım... (Devam edecek)

YAZISIZ

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

Genç Kız

RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

— 61 —

April, «Saadetimin sebebi sensin,» dedi. «Bedbahtlığımın da... Fakat sevişen insanların hali böyledir. Onlar birbirlerine tesir ederler.»

Dexter, «Seni herhangi bir erkek bedbaht edebilir,» diye cevap verdi. «Elini sallasa, sen bedbaht olursun.»

Sanki kendini haklı çıkarmak istermiş gibi bir tavırla konuşuyordu. «Sen hayatı tanıyorsun.»

— «Hayatı mı?»

Dexter elini uzatarak, sanki avucunda bor şey varmış gibi, bir tavır takındı. «Evet, Hayat!» Sesini yükseltti. «Hayat, şekerim! Senin dünyadan haberin yok.»

April, «Hayatı, dünyayı biliyorum,» dedi. «Bilmek istediğim kadarını öğrendim.» Bir an tereddüt etti sonra, «Çocuk hakkında hâlâ kâbus görüyorum,» diye fısıldadı.

Dexter hemen onun yanından çekiliverdi. «Ben bunu demek istemedim.»

April haykırdı: «Bana Baharda evleniriz,» dedin. Sonra sonbaharda evlenmeye karar verdin. Ne düşüneceğimi biliyorum artık. Ben seninle evleneceğimizi zannediyordum. Çünkü söz vermiştin.»

Genç kız Dexter'i o zamana kadar bu kadar telaşlı görmemişti. Genç adam âdeta korkmuş gibi bir tavırla sordu. «Ne zaman söz verdim?»

— «Sen benimle evlenmek istemiyor musun?»

Dexter, «Neden böyle yapıyorsun bilmem ki,» dedi. Kendi kendine de acımış gibi bir hali vardı.

— «Ne yapıyorsun, Dexter?»

— «Her şeye hissiyat karıştırıyorum.»

— «Hissiyat mı? Birlikte geçirdiğimiz bir seneden sonra bunu nasıl söyleyebilirsin?»

Dexter homurdandı. «Henüz yirmi iki yaşındasın. Hayatından bir seneyi benimle geçirmişsin. Çok mu?»

— «Dexter, senin için mukaddes olan hiç bir şey yok mu?»

— «Hep de bunu söylersin?»

— «Doğru da ondan.»

Dexter hiddetle, «Pek âlâ,» dedi. «Doğruysa doğru. Hakaret et hakalım. Ben ahlaksızın biriyim! Öyle değil mi?» Kanapenin köşesine oturarak sigara yaktı ve içmeğe başladı.

April endişeyle sordu. «Nen var senin?»

— «Hiç bir şeyim yok.»

— «Annene telefon ettiğime mi kızdın?»

— «Anneme telefon ettiğine neden kıyayım. İstersen bütün aileme telefon et, bana ne.»

April ayakta ona bakıyor, sinirlendiği veya heyecanlandığı zaman yaptığı gibi, baş parmağını ısırıp duruyordu. Bir sene evvel Dexter böyle hareket ettiği zaman, hemen ağlamağa başlardı. Fakat şimdi, genç adamın hallerine de alışmış, üstelik kendisi de bir hayli değişmişti. Bilhassa, yedi aydanberi, yani

gizlice, «çocuğumun ölümü,» adını verdiği hâdiseden sonra olmuştu bu değişiklik. Genç kızın kalbi da ha katılaşmamıştı, fakat o artık kuvvetin kıymetini takdire başlamıştı. April'in kuvveti, zayıflara mahsus o ümitsizce, delice cesaretti. Bir tek şey biliyordu genç kız: Yaşamak lâzımdı. Yaşamak ümit ve aşk demekti. Dexter «Evleneceğiz» dediği zaman ona inanmıyordu. Sevgilisi evliliği daha ileriye atınca da, onu affetmeli ve o istikbaldeki tarihi beklemeliydi. İşte yaşamak, kadın olmak buydu. Fakat Dexter'in bir anı bir anına uymuyordu, kendisi ise o kadar saftı ki, bu düşüncelerini bir türlü tatbik edememekteydi.

April ağır ağır, «Dexter,» dedi. «Eğer kilisede büyük bir düşün istemiyorsan o zaman belediyeye gideriz. Ben kilisede evlenmeyi istiyordum, fakat senin için bundan vazgeçtim.»

Dexter boş gözlerle ona baktı: — «Bunun mânâsı benim için mühim. «April de genç adamın hissiz bakışları karşısında kekelemeğe başlamıştı. «Fakat senin istediğin şekilde hareket edeceğim. Kilisede evlenmeyiz. Buradan ta Colorado'ya gidip evlenmek saçma... Zaten kilise düğünü de saçma bir âdet... Ben de New York'lu sayılırım zaten...»

— «Neler söylüyorsun sen?»

April, «Düşünümüzden bahsediyordum,» diye mırıldandı.

Dexter bir ikinci sigara daha yaktı. «Şimdiden plân yapman lâzım değil.»

— «Fakat Eylül oldu bile.»

Dexter homurdandı. «Bu sonbahar evlenmeyeceğim.»

— «Neden?»

— «Neden? Neden? Ne demek neden? Evlenme teklifini erkek yapar, kadın değil.»

— «Biliyorum...» April'in sesi titriyordu. Ellerini uğuşturup durmağa başlamıştı. «Fakat sen evlenme teklifinde bulundun. Ben de şimdi plân yapıyorum.»

— «Evlenme teklifinde mi bulundum? Yüzük nerede? Sana yüzük filân taktım mı?»

— «Fakat, «Baharda evleniriz,» dedin. Bunu gayet iyi hatırlıyorum. Öyle dedin. Daha sonra da iznini Sonbaharda alacağını, balayının Avrupada geçirilmesinin hoş bir şey olacağını söyledi.»

— «Bu evlenme teklif ettiğim mânâsına mı geliyor?»

Nasıl da bu kadar zalim olabiliyordu! Her zamankinden daha da katı kalpliydi bu akşam. April ağlamamağa çalışarak tekrarladı. «Baharda... Evleniriz... demiştin...»

Dexter soğuk soğuk cevap verdi. «Vaktiyle öyle bir şey söylemiş olabilirim. Biliyor musun, hukukta müruru zaman diye bir şey vardır... Vaktiyle geliş güzel söylenmiş bir lâfın tesiri ne kadar devam eder?»

Genç kız bazı anlarında, «Bundan daha fazla ıstırap çekemem,» diye düşünmüştü. Fakat şimdi o zamanlar yanıltmış olduğunu anlıyordu. ıstırap çekiyordu. Dexter son derece de haırdı bugün. İşin fenası April hiç bir şey anılamıyordu artık. Dünya başına geçmişti. Dexter ise tam mânâsıyla ahlaksız bir erkek gibi hareket ediyordu. Yüzü bile değişmişti. Şimdi bu yüzde hem sinsi ve hem de korkmuş gibi bir ifade vardı. Fakat o anda korkmuş, üzülmüş ve hiddetlenmiş olmasına rağmen,

men, April genç adamın yüzünün ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Onu öpmek, kendisine gülmesini söylemek ve bu korkunç konuşmaya son vermek istiyordu.

Dexter ayağa kalkıp mutfağa geçti ve içkisinin geri kalan kısmını musluğa döktü. «Yemeğe gidelim mi? Yoksa bütün gece münakaşa etmek niyetinde misin?»

— «Münakaşa etmiyoruz ki. Senin ve benim... bizim istikbalimiz hakkında konuşuyoruz... Ben... Ben bir erkekle beraber yaşayacak... Yaşamağa devam edebilecek bir kız değilim. Ben evleneceğimizi zannediyordum.»

Dexter hiddetle, «Biz beraber yaşamıyoruz ki,» diye homurdandı. «Beraber yaşayan kim?»

— «Beraber yatıyoruz.»

Dexter ellerini havaya kaldırdı. «Bu da mı benim kabahatim? Her şey benim kabahatim zaten. En ufak şey bile benim kabahatim.»

April hayretle onun yüzüne baktı. «Bunun sence hiç bir kıymeti yok değil mi?»

O zaman Dexter, tatlı tatlı tebeslim ediverdi. April de eski Dexter'i tanıdı. Genç adam, «Kıymeti, tabii var, sevgilim,» dedi. April onun sesinin tonunun değiştiğini de fark etmişti. Aşına bir ses tonuydu bu. Ve genç kız ilk defa bunun ne demek olduğunu anladı. Bu uykulu kedilere mahsus o hırıltılı sesi. Mesut, memnun, yatıştırıcı ses... Fakat bu seste sevgi yoktu. April bir senedenberi bu sesi duyup da o güne kadar farketmemiş olmasına şaşıtı. Pek âlâ, Dexter onu sevmiyordu. Bu öyle korkunç bir düşünceydi, April'in aklı almadı, onun için de bu fikri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Belki de Dexter de sevmeye kabiliyeti yoktu. Bu April'in anlayabileceği bir şey de değildi. Fakat Dexter onunla beraber olmağı istiyordu ya... Mühim olan da buydu. Bu da bir nevi sevgi sayılırdı. Dexter'in esvigi bu kadardı, April bunun için bile minnettar olmağa hazırı.

Genç kız dexter'i yatıştırmağa çalışarak beceriksiz bir tavırla, «Artık evlilikten bahsetmem,» dedi. «Başka zaman konuşuruz.»

— «Konuşulacak bir şey yok ki.»

— «İznini ne zaman alıyorsun?»

Dexter, «Bu ayın sonunda alınmayı düşünüyordum,» diye cevap verdi. «Fakat şimdi gelecek hafta almağa karar verdim.»

— «Ne yapacaksın?»

— «Bilmiorum.»

April az kalsın, «Fakat Avrupaya gideceğini söylemiştin,» diyecekti, fakat kendini tuttu. Dexter yine kızardı belki. Onun yerine, «Ben Bermuda'ya giderim,» diye mırıldandı. «Bizim bürodan bir kız bal... yani hazıranda oraya gitti. Fevkalâde bir vermiş orası.» Dexter'in her şeyin eskisi gibi olduğunu, onu da beraber götürceğini belirten bir şeyler söylemesi için bekledi.

Dexter, «Nereye gideceğimi bilmiorum,» dedi.

April, «Ben de izin alacağım,» diye gülmemeğe çalıştı. «Senininki gibi iki hafta...»

— «Ben belki bir ay izin alacağım. O zaman Avrupaya giderim herhalde.»

YAZISIZ

(Devam edecek)

KOMİSER
OSMAN

KUÇERO'YA
KARŞI

7
KIYAFET DEĞİŞTİREN OSMAN VE
MUAVİNİ BİR KÖYE GELİRLER.

HANDİ BAKALIM, BİR
KURT KADAR AÇIM.
ÇABUK YİYECEK
CIKARIN BİZE.

DAHA FAZLA ISRAR
EDERSEN SOPA YİYE-
CEKSİN.

OSMAN HÜCUM
ANININ GELDİĞİ-
Nİ HESAP EDER
ETMEZ MEŞHUR
OSMANLI TOKADI
NI KARŞISINDAKİ-
NİN SURATINDA
PATLATIR...

ÖNCE BEN SANA İKRAM EDE-
YİM. NASILMIŞ TADI BU
KIZARTMANIN?.

DELİKANLININ AĞZIN-
DAN, BURNUNDAN KAN
BOŞANIR, YERE DEVRİ-
LİR, KALKAMAZ...

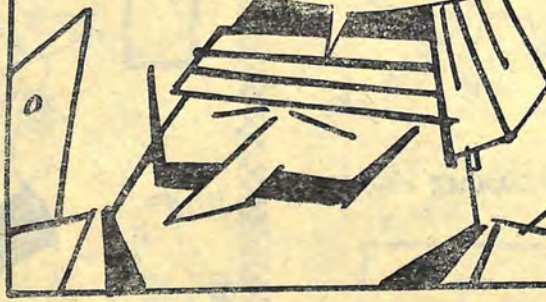

FAZLA GELDİ
GALİBA. HAZMEDEMEDİN.

KUÇERO
KADAR KUVVETLİ.
ÇOK DA USTA-
LIKLI VURDU.

BİLEĞİMDEN SONRA SİLAHIM KONUŞUR
BENİM. KARŞI KOYMAK İSTEYENİNİZ
VAR MI?.

YAPTI GENE NUMARA-
SINI BİZİM KO-
MİSER.

AĞAM, BİZİM İTİRAZIMIZ YOK, AMA
KUÇERO' KORKUSU VAR. İŞİTİRSE
TAŞ TAŞ ÜSTÜNDE KOMAZ BURADA.
RAKİP İSTE MEZ KUÇERO.

KUÇERO'NUN
LAFI EDİLİNCE
İÇLERİNDEN
BİRİ KONUŞANI
TERS TERS
SÜZER...

DEVAMI VAR

-POOL, TABAKLARA DİKKAT ET!

DÜNYA

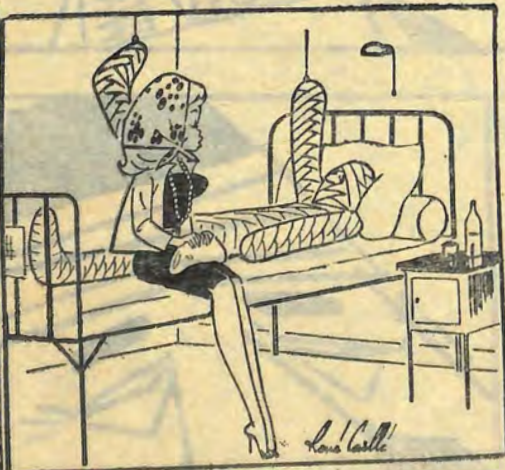
KARİKATÜRLERİ

-DOKTORDAN GELİYORUM, YARIN PEHRİZE GİRECEĞİM...

-AH ŞEKERİM, BOYNUM NE KADAR ÜŞÜYOR...

-YİNE SANSIN VAR, ARABAYA HİÇBİR ŞEY OLMAMIŞ...

-PİKAP YOK, TELEVİZYON YOK, VİSKİ YOK... DAVETLİLERİ OYALAMAK İÇİN BAŞKA ÇARE BULAMADIM !..

SOFRADA ÂHENK :

PIVALE
MAKARNASI

23 2

PIVALE Adı... Ağız Tadı...

Sodof Reklam - 77 192

Soğan, sarmısak, ve tütün kokuları ile ağız ve vücuttan intişar eden nahos kokuları izale eder Ağızda eritilen tabletler latif bir rayiha bırakır.

KLOROFILLI
Mental
TABLETLERİ

AK. 194

Reklâmlar için en iyi vasıta

Gazete ve Dergilerdir.

*Gazete ve Dergiler için de
en güvenilir aracı*

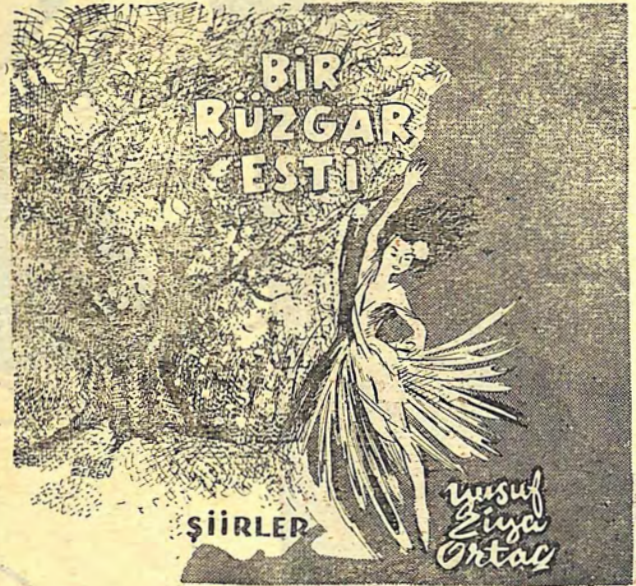
*Yeni açılan Erzurum ve Diyarbakır
Şubeleriyle*

Basın ilân Kurumu'dur.

- GENEL MÜDÜRLÜK :** İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3
Telefon : 22 43 84 — 22 43 85
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** ANKARA, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 2
No. 41 Telefon : 10 58 17 — 10 57 87
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin Cad. Küçük Kardağlı Han Telefon : 23911
- TELGRAF :** BASINKURUMU
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** ADANA, Abidin Paşa Cad. Remo İşhanı No. 46
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** BURSA, İnönü Cad. Aysan Han No. 20
Telefon : 2552
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** DİYARBAKIR, İnönü Cad. İşmenhan kat 2, No 22
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** ERZURUM, Belediye Binasında.
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** KONYA, İstanbul Cad. Yusufpaşa Sokak Terzioğlu Pasajı No. 1
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :** ZONGULDAK, Amele Birliği Pasajı No. 15/16 Telefon : 2038

Basın - 18227 - 193

Yusuf Ziya Ortaç'ın bütün şiirleri

B İ N N A Z

Bu kitaba Ortaç'ın Binnaz isimli 3 perdelik manzum trajedisi de ilâve edilmiştir.

Yusuf Ziya Ortaç, gençliğinde yazdığı bütün şiirleri sıkı bir süzgeçten geçirdikten sonra hepsini bir araya topladı.

Yusuf Ziya Ortaç, bu gençlik şiirlerine aruz vez-nile yazdığı şiirleri de ekledi.

Yusuf Ziya Ortaç, bu kitaba, son aylarda yazdığı ve hiç bir yerde neşretmediği en yeni şiirlerini de koydu.

Flatı 5 Lira

Umum satış yeri : AKBABA Yayınevi
Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 8 - 10 - İstanbul

Ödemeli gönderilir.

AK. 195

Akbaba

— Kocan birdembire içeri girince âşğın nasıl karşıladı ?...
— Donla !...

— II Travaso — dan